

Úterý 4. postního týdne

📖 Ez 47,1-9.12; Jan 5,1-3a.5-16

Ez 47,1-9.12

Anděl mě zavedl ke vchodu do chrámu, a hle – **pod chrámovým prahem prýštila voda směrem na východ** – na východ totiž bylo chrámové průčelí – voda stékala pod pravou chrámovou stranou na jih od oltáře. Pak mě vyvedl severní branou a venku mě vedl až k vnější bráně směřující na východ, a hle – voda vytékala z jižní strany. Anděl vyšel ven směrem k východu, měl v ruce měřicí provazec a naměřil tisíc loket a dal mi přebrodit vodu: sahala ke kotníkům. Naměřil opět tisíc loket a dal mi přebrodit vodu: sahala ke kolenům, a naměřil zase tisíc loket a dal mi ji přebrodit: sahala k bokům. Naměřil dalších tisíc loket: byla to řeka, kterou jsem nemohl přebrodit, neboť voda tak vzrostla, že se dala jen přeplavat, byla to řeka, která se přebrodit nedala. Tu mi řekl: „Jistě ses díval, synu člověka!“ Pak mě přivedl zpět na břeh řeky. Když jsem se vrátil zpět, viděl jsem na břehu řeky veliké množství stromů z obou stran. Řekl mi: „Tato voda, která vytéká do východní krajiny, stéká do pouště a končí v moři ve slaných vodách a jeho voda je tím uzdravena. **Kamkoli se řeka dostane, oživnou všichni živočichové, kteří se v ní hemží; velmi mnoho ryb bude tam, kam se dostane tato voda, a vše se uzdraví.** Nad řekou pak, na jejím břehu z obou stran vzroste všeliké ovocné stromy; neopadne jeho listí, nepřestane jeho ovoce; každý měsíc ponese čerstvé plody, **neboť jeho voda bude vytékat ze svatyně: jeho ovoce bude pokrmem, lékem jeho listí.**“

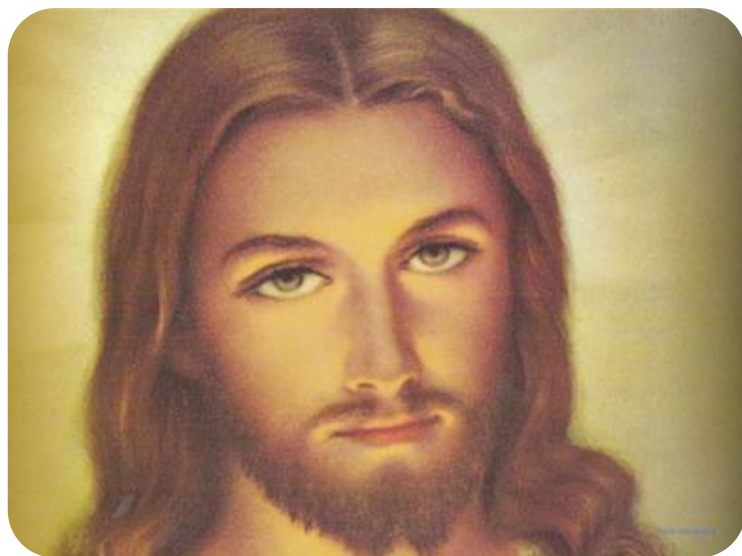
Jan 5,1-3a.5-16

Byly židovské svátky a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V Jeruzalémě u Ovčí brány je rybník, hebrejsky zvaný Bethzatha, s pěti podloubími. V nich leželo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých. Byl tam jeden člověk, ten byl nemocný už osmatřicet let. Když ho Ježíš viděl, jak tam leží, a poznal, že je tak nemocný už dlouho, zeptal se ho: „**Chceš být zdrav?**“ Nemocný mu odpověděl: „**Pane, nemám nikoho**, kdo by mě snesl do rybníka, když se voda rozvíří. Než tam dojdu já, jiný už tam sestoupí přede mnou.“ Ježíš mu řekl: „Vstaň, vezmi své lehátko a chod!“ A hned byl ten člověk uzdraven, vzal svoje lehátko a chodil. Ten den však byla sobota. Proto židé tomu uzdravenému namítli: „Je sobota! Nesmíš nosit lehátko!“ Odpověděl jim: „Ten, kdo mě uzdravil, mi řekl: `Vezmi své lehátko a chod!`, Zeptali se ho: „Kdo je ten člověk, který ti řekl: `Vezmi ho a chod`?“ Ale ten uzdravený nevěděl, kdo to je. Ježíš se totiž vzdálil, protože na tom místě bylo mnoho lidí. Později ho Ježíš potkal v chrámě a řekl mu: „**Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nestihlo něco horšího!**“ Ten člověk odešel a oznámil židům, že ho uzdravil Ježíš. Proto židé Ježíše pronásledovali, že dělal takové věci v sobotu.

➔ **K Božímu slovu** (z publikace od paulínek Evangelium na každý den 2016)

Chceš být zdrav? Ta otázka není zbytečná. Ten člověk je chronicky nemocný, touha po životě v něm už vyhasla. Ale touha je rukou, která přijímá dar. V samařské ženě Ježíš probouzí touhu po živé vodě, v tomto nemocném člověku touhu po zdravém životě, kterého se už zřekl. To je jeho hřích: nedostatek naděje! Bůh je láska a život, dar, který se sdílí: každý ho přijímá v té míře, v jaké ho chce.

† **Z Buly papeže Františka k Svatému roku milosrdenství** (z čl. 8)

S pohledem upřeným na Ježíše a na jeho milosrdnou tvář můžeme zachytit lásku Nejsvětější Trojice. Posláním, které Ježíš obdržel od Otce, bylo zjevit tajemství božské lásky v jeho plnosti. „**Bůh je láska**“ (1 Jan 4,8.16), prohlašuje evangelista Jan poprvé a jako jediný v celém Písmu svatém. Tato láska je nyní viditelná a hmatatelná v celém Ježíšově životě. Jeho osoba není nic než láska, nezištně se darující láska. Jeho vztahy k lidem, kteří jej obklopují, vyjevují něco jedinečného a neopakovatelného. Znamení, která činí, zejména vůči hříšníkům, chudým, vyloučeným, nemocným a trpícím lidem, jsou znamením milosrdenství. **Všechno v něm mluví o milosrdenství. Nic v něm nepostrádá soucít...**